

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.262 van 28 januari 2013
in de zaak A. 198.978/IX-7049**

In zake : Guy ABBEEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Emmanuel Jacobowitz
 kantoor houdend te 1160 Brussel
 Tedescolaan 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de STAD DENDERMONDE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom De Sutter
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Koning Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 januari 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 16 december 2010 van de burgemeester van de stad Dendermonde waarbij aan Guy Abbeel de tuchtstraf wordt opgelegd van de inhouding van 3% van de wedde gedurende één maand.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 218.976 van 23 april 2012 zijn de debatten heropend en is het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat ermee belast het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Auditeur Melissa Celis heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 januari 2013.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anthony Poppe, die loco advocaat Emmanuel Jacobowitz verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in het arrest nr. 218.976 van 23 april 2012.

IV. Onderzoek van het eerste onderdeel van het tweede middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker voert in wat als een eerste onderdeel van het middel kan worden beschouwd, de schending aan van artikel 6 EVRM en van de

rechten van verdediging doordat hij bij geen enkel van de verhoren van de getuigen aanwezig was.

Volgens de verzoeker blijkt de schending van de rechten van verdediging uit het feit dat hij niet aanwezig was bij het verhoren van vrouwelijke inspecteurs van politie in de loop van januari 2010 noch bij het verhoor op 18 mei 2010 van de korpschef en van een inspecteur van politie. Dit miskent volgens hem het recht van tegenspraak dat inhoudt dat de verzoeker aanwezig dient te zijn bij de getuigenverhoren en dat hem bovendien de mogelijkheid moet worden geboden om de verhoorde personen tegen te spreken en vragen te stellen. Het argument dat een eventuele schending van de rechten van verdediging geen gevolgen heeft met betrekking tot de tenlasteleggingen, kan niet worden bijgetreden. Een schending van de rechten van verdediging leidt immers tot een vernietiging van de bestreden beslissing en niet tot het louter buiten beschouwing laten van de getuigenissen die afgelegd werden in strijd met de rechten van verdediging. Bovendien hadden deze verklaringen een essentiële waarde voor de bewijsvoering, wat de verzoeker vervolgens toelicht. Ook artikel 38*quinquies* van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet) houdt geen afbreuk in aan het algemeen beginsel van het recht van verdediging. Het gegeven dat deze bepaling niet expliciet voorziet in de verplichte aanwezigheid van het betrokken personeelslid bij getuigenverhoren, doet niets af aan de schending van de aangevoerde beginselen.

5. De verwerende partij antwoordt vooreerst dat artikel 6 EVRM te dezen niet van toepassing is aangezien een beroep openstaat bij de Raad van State dat voldoet aan de vereisten van deze bepaling. Zij verwijst voorts naar de motivering van de bestreden beslissing en voegt daaraan toe dat, aangezien de verzoeker uitdrukkelijk heeft afgezien van een getuigenverhoor, hij er zich dan ook niet over kan beklagen geen vragen te hebben kunnen stellen aan dezelfde getuigen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de opgelegde tuchtstraf kan bestaan zonder de gewraakte verklaringen van 18 mei 2010. De verklaringen van de vrouwelijke personeelsleden in januari 2010 dienden evenmin in

aanwezigheid van verzoeker te worden afgelegd omdat het geenszins is vereist dat, indien aan de tuchtprocedure een administratief onderzoek voorafgaat, het betrokken personeelslid aanwezig is bij het horen van personen over de feiten die aan dat onderzoek ten grondslag liggen.

6. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker nog dat hij vrij zijn verweer organiseert en het aan de tuchtoverheid is de nodige demarches te doen om de eerbiediging van de gestelde beginselen te verzekeren. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen personen die al dan niet zelf gevraagd hebben bepaalde personen te laten verhoren. Indien er een verhoor plaatsvindt, moet de betrokkene worden uitgenodigd.

7. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij dat de verzoeker uitdrukkelijk om bijkomende onderzoeksdaten heeft gevraagd en even uitdrukkelijk heeft afgezien van enig getuigenverhoor. De verklaringen van 18 mei 2010 zijn volgens de verwerende partij te beschouwen als bijkomende onderzoeksdaten waarvan de resultaten zijn meegedeeld aan de verzoeker die de mogelijkheid kreeg om zich daartegen te verweren. Vervolgens heeft de verzoeker in de procedure voor de tuchtraad nogmaals de mogelijkheid gekregen om getuigen op te roepen, bijvoorbeeld de personen die de verklaringen hebben afgelegd op 18 mei 2010. Hij deed dit niet. Elke vermeende schending van de rechten van verdediging kon nog perfect worden rechtgezet. De verklaringen van 18 mei 2010 zijn herhaaldelijk aan tegenspraak onderworpen met de mogelijkheid voor verzoeker om de betrokken personen alsnog op te roepen als getuige. De verwerende partij blijft van mening dat de verzoeker zelf uitdrukkelijk heeft afgezien van zijn aanwezigheid in het raam van het (gevraagde) bijkomend onderzoek. Bovendien is elke vermeende schending van het recht van verdediging onbestaande aangezien de tuchtprocedure ten aanzien van politieambtenaren wordt gekenmerkt door een tweede (onderzoeks)fase voor de tuchtraad waar evenzeer getuigen kunnen worden opgeroepen door de verzoeker wanneer hij zulks nodig acht. De verwerende partij besluit dat de verzoeker in gebreke blijft enige

belangenschade aan te tonen en voor zover die zou bestaan, heeft hij door zijn handelwijze daar zelf toe bijgedragen.

Beoordeling

8. Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op tuchtrechtelijke en administratieve procedures van organen van actief bestuur zoals te dezen de tuchtoverheid waartegen jurisdictioneel beroep openstaat bij een rechterlijke instantie die enerzijds zelf wel aan de vereisten van het voormelde artikel 6 beantwoordt en die anderzijds volle rechtsmacht heeft, zoals te dezen de Raad van State. Het middel, gesteund op artikel 6 EVRM, faalt in rechte.

9. Een eerste schending van de rechten van verdediging ontwaart de verzoeker in de omstandigheid dat hij niet aanwezig was bij de verhoren in januari 2010 van vrouwelijke personeelsleden.

De rechten van verdediging zijn slechts van toepassing tijdens de tuchtprocedure zelf, die pas een aanvang neemt bij het betekenen van het inleidend verslag. De in januari 2010 afgelegde verklaringen dateren van voor deze betekening. De omstandigheid dat de verzoeker hierbij niet aanwezig was, miskent derhalve de rechten van verdediging niet.

10. De verzoeker doet ook gelden dat hij niet aanwezig was bij het verhoor op 18 mei 2010 van de korpschef en van een vrouwelijke inspecteur van politie.

Wat het verhoor betreft door de hogere tuchtoverheid op 18 mei 2010 van de korpschef in verzoekers afwezigheid, kan in redelijkheid uit het tuchtdossier niet worden afgeleid dat de korpschef te dezen tijdens de tuchtrechtspleging kan en diende beschouwd te worden als een getuige in de eigenlijke zin van het woord. Evenmin blijkt in redelijkheid uit het betrokken verhoor van 18 mei 2010 dat deze in casu werd gehoord als getuige. Het verhoor

van de korpschef door de hogere tuchtoverheid dient zich te dezen aan als een door de hogere tuchtoverheid gestelde bijkomende onderzoeksdaad ter vervollediging van het tuchtdossier naar aanleiding van het horen van de verzoeker, waarvan het schriftelijk resultaat werd meegedeeld aan de verzoeker die de mogelijkheid had zich daartegen te verweren en dit ook effectief deed. Wat deze aanvullende onderzoeksdaad betreft, schendt de bestreden beslissing niet de rechten van verdediging.

De tweede verklaring die de verzoeker bekritiseert, is het verhoor in zijn afwezigheid op 18 mei 2010 van een vrouwelijke politie-inspecteur. Uit de concrete gegevens van de zaak blijkt evenwel dat de hogere tuchtoverheid deze politie-inspecteur niet zelf heeft verhoord. Zij heeft naar aanleiding van het verhoor van de verzoeker, aan een aangestelde de opdracht gegeven de betrokken politie-inspecteur te verhoren “inzake de e-mails die in het tuchtdossier zitten”, waarna de schriftelijke verklaring van deze inspecteur van politie bij het dossier werd gevoegd en waarna de verzoeker de gelegenheid werd geboden er kennis van te nemen en erop te repliceren. Er heeft aldus geen getuigenverhoor in de eigenlijke zin plaatsgevonden -dit wil zeggen: een verhoor waarbij de getuige in aanwezigheid van de betrokken partijen tegenover de (hogere) tuchtoverheid een verklaring aflegt, met de mogelijkheid voor de geïnteresseerden om de getuige te bevragen-, maar slechts een verhoor waarvan de neerslag aan de hogere tuchtoverheid bezorgd is. De verzoeker en de hogere tuchtoverheid hebben op dezelfde wijze kennis gekregen van de getuigenverklaring zodat de wapengelijkheid van de partijen niet geschonden werd.

11. Het onderdeel van het middel is niet gegrond.

12. Het auditoraatsverslag is beperkt tot het onderzoek van het hiervoor besproken onderdeel van het middel. Er is reden om een bijkomend onderzoek van de zaak te bevelen.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent de debatten.

2. Het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat wordt ermee belast het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 28 januari 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Geert Debersaques,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche